

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Madeleine Ker

Mallorcai rózsakert

Kristy McCallum

Veled örök a nyár

Liza Goodman

Mallorcai pályázat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Madeline Kerr, 1988 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Romana 37. eredeti címe: Stormy Attraction (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Suhajda Zsuzsa

© *Kristy McCallum, 1992 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Romana 123. eredeti címe: Something Worth Fighting For (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szántó Judit

© *Liza Goodman, 1992 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Romana 98. eredeti címe: Flight of Swallows (Harlequin Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 24. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-279-6

• *Kép:* Thinkstock, iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Madeleine Ker
Mallorcai rózsakert

1. FEJEZET

Palma de Mallorca kikötőjében békésen ringatóztak a lehorgonyzott vitorlások a tavaszi napsütésben. Petra egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatározta, hogy elhajózik Sa Virgenre.

A kicsiny sziget a Mallorcán és a Baleárokon lakó vagy üdülő vitorlázók kedvelt célpontjának számított. Ezen a verőfényes szombat reggelen is sokan kifutottak már közülük a kikötő csendes és védett öbléből a nyílt tengerre.

A lány sosem kedvelte a tömeget, márpedig a Baleár-szigetek fővárosában állandóan nyüzsgöttek a turisták. Petra tömegiszonya abból fakadt, hogy szenvedélyesen szerette a természetet. Amikor látta, milyen mostohán bánnak az emberek a környezetükkel, hogyan szennyezik a vizeket, és mérgezik a levegőt, legszívesebben kifutott volna a világból.

Volt egy nehezen megközelíthető, eldugott kis öböl, a Cala Víbora, ahol rendszerint horgonyt vetett, ha magányra vágyott. A szigethez közeledve mindig feszülten ügyelnie kellett, mert a mélyben tűhegyes sziklaszirtek rejtőztek, mint a fogak a kígyó szájában. Nemhiába adták a helynek a Cala Víbora, vagyis a Vipera-öböl nevet a hajósok. Különösen ebben az évszakban volt igen veszélyes az öböl, kiszámíthatatlan áramlásai és alattomos zátonyai miatt. Sok vitorlázónak az életébe került, hogy be akart jutni a Cala Víborába, ahol szinte soha nem jártak emberek az aranyszín parti fűvényen, és kihalófélben lévő állatfajokat is meg lehetett figyelni.

– Ma igazán csodálatosan nyugodt a tenger – biztatta magát Petra.

Gyerekkora óta hangosan gondolkodott, és huszonhárom évesen sem bírt leszokni róla.

Melegen sütött a nap, csak a hűvös szél miatt vette föl a viharkabátját. Hamarosan maga mögött hagyta Mallorca partjait, törekeny vitorlása szinte repült a vízen.

Hamarosan feltűntek a Cala Víbora bejáratának veszélyes sziklái. A lány arcvonásai megfeszültek, szemében visszatükröződött a tenger zöldje.

A friss szél arcába fújta dús, szőkésbarna fürtjeit. Türelmetlenül megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a csiklandós szálaktól. Idén nyáron mindenképpen rövidere vágatja a haját, bármit szól is majd az édesapja.

A veszélyes áramlatok között csak határozott és tapasztalt hajós tudta irányban tartani a vitorlást. Petra gumitalpú vitorláscipőjén keresztül érezte a teafából épített hajótest remegését. Talán mégsem volt jó ötlet ma vitorlát bontani és éppen ide jönni? Egy szörnyű pillanatig azt hitte, a hajója ízzé-porrá zúzódik az egyik kiálló sziklán. Elszorult a szíve a görcsös félelemtől. Hajszál híján siklott el a szirt mellett, és már ott is volt Sa Virgen csendes, békés partjai előtt.

Bevonta a vitorlákat. Úgyes mozdulatai nagy gyakorlatról árulkodtak. Az öböl kék vize csendes és sima volt, akár egy tó tükre.

Megkönnyebbülten és elégedetten sóhajtott fel. Megérte a kockázatot ez a tökéletes nyugalom!

A szokott helyre kormányozta a hajót, és csak ekkor pillantotta meg a sekély vízben horgonyzó motoros jachtot.

– Ez nem lehet igaz! A fene egye meg! – kiáltott föl csalódottan.

Mennyit kínlódott, mennyi veszélyt állt ki, hogy végre egyedül lehessen, és akkor valaki megelőzi!

Bosszúsán méregette az ismeretlen jachtot. Gyűlölte az ilyen pöffeszkedő hajókat. Úgy gondolta, tulajdonosaik nem sportemberek, csak felvágásból tartanak ilyen ordítóan drága vízi járművet.

Ez a hajó különösen bántotta a szemét. Nem fehérre festették, mint általában a jachtokat, hanem cápaszürkére. Gyorsnak látszott, erőt sugárzott, és gazdagságról árulkodott. Csak a két motorja annyiba kerülhetett, mint Petra egész vitorlása. Hivalkodóan hosszú, alacsony építésű teste kecses és erős volt. Úgy építették, hogy a viharos tengeren is megállja a helyét.

Egy darabig ingerülten méregette a betolakodót. Már nem is látta olyan kéknek a tavaszi égboltot, és egyszerűen ez a nap sem tűnt különbnek a többinél.

Végül dacosan megrázta magát. Miért hagyná, hogy elüldözzék innen ezek a vastag pénztárcájú alakok? Remélhetőleg nem akarnak tábortúzzal egybekötött fogadást tartani a szigeten. Lehet, hogy nem is találkozik velük.

Kivetette a horgonyt, és kibújt az előnytelen viharkabátból. A látványtól sok férfi elgyengült volna. A piros pulóver és a feszes farmer kiemelte Petra Castle hibátlan alakját. Látszott rajta, hogy sokat sportol. Karcsú termetét édesanyjától örökölte, aki után még most is megfordultak a férfiak.

Petrának a járása is feltűnő volt. Egyik barátja egyszer azt mondta, van benne valami macskaszzerű. Most is nagyon kecsesen és könnyedén szállt be a gumicsónakba és evezett ki a partra.

Hosszú, csillogó, szőkésbarna haja puha hullámokban keretezte az arcát, amely apja véleménye szerint egy kicsit szabálytalan ahhoz, hogy tökéletesen szépnek lehessen mondani. Ennek ellenére azt ő sem tagadhatta, hogy lánya körül a hétvégeken éppen elég fiatalember nyüzsög.

A gumicsónakból nézve a cápaszürke jacht még nagyobbnak és gögösebbnek tűnt. Senki nem mutatkozott a fedélzetén. Ahogy Petra elevezett mellette, kibetűzte a hajó orrán az *Epoca* nevet. Nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna a palmai kikötőben, bár képtelenség lett volna a rengeteg ott horgonyzó hajó nevét megjegyezni. A sekély vízben kigázolt a partra. Felgyűrt nadrágszára alól kivillant az elmúlt év barnaságát őrző, karcsú bokája és izmos vádlija.

Régen járt Sa Virgenen. Egy másodpercig nyugodtan élvezte a táj békéjét.

Háborítatlan csend volt, csak a sirályok rikoltoztak, és a tenger zúgott.

Magasan a kék égen mozdulatlan szárnyal lebegett két sólyom.

Petra a nyakában függő bőrtokból elővette erős távcsövét, azzal figyelte a fenséges madarakat, egy hímet és egy tojót. Éles szemükkel egeret vagy gyíkot kerestek lent a szigeten. Valamelyik sziklán, a fészükben várhatják őket örökké éhes fiókáik.

Az öblöt zöld növényzettel borított sziklás partoldal övezte, és a sziget belsejében is erdő zöldellt. A Földközi-tenger vidékének néhány jellegzetes, kihalásra ítélt, ritka állata itt talált utolsó menedéket.

A Púig Virgenre, a sziget legmagasabb pontjára vezető, a sziklába vágott keskeny ösvény kivételével nyoma sem volt emberi beavatkozásnak.

Sa Virgen mallorcai nyelvjárásban szüzet jelent, ami éppúgy vonatkozhat a sziget érintetlen szépségére, mint sebezhetőségére.

Petra tudta, hogy a tájat földgyaluk réme fenyegeti. Évek óta készen álltak a tervek, amelyek alapján a szigetet gazdag nyaralók számára üdülőteleppé változtatnák, természetesen helikopter-leszállópályával, kikötővel és százötven pazar villával. És ez nyilván csak a kezdet lenne! Szörnyű gondolat!

Miért ilyen mohók az emberek? Nem fogják föl, hogy ezzel elpusztítják Sa Virgent?

A lány a meredek ösvényen felkapaszkodott a szirtre, és lefeküdt a fűbe. Innen remek kilátás nyílt az *Epoca* fényűzően berendezett belsejébe.

Megvetően elhúzta a száját a süppedős szőnyegek és a hajótest színével egyező színű, szürke bőrhuzatok láttán. A kabinok sem lehetnek másmilyenek! A hátsó fedélzeten egy asztalon déligyümölcsökkel teli tál és ezüst jegesvödörben egy üveg pezsgő állt.

Szent ég! Ha még sokáig itt marad, valószínűleg többet lát majd, mint szeretne! Kár, hogy nem nézhet kicsit körül a jachton. A bátyja, James, aki éppen most érkezett haza hathetes szabadságra Londonból, és imádta a hajókat, alighanem örömmel hallgatná a beszámolóját.

Petrának rossz volt a lelkiismerete, mégis győzött a kíváncsisága. Belesett a kormányfülkébe. Az egyik ülésen hanyagul ledobott női kabát hevert.

Fél könyékre támaszkodva, távcsövén keresztül bámulta a hajó belsejét.

Váratlanul megszólalt fölötte egy zengő férfihang:

– Gondolom, maga a *Morcos Mancì*.

Petra villámgyorsan hátrafordult. Nem hallotta meg a lépteket, annyira lekötötte a leskelődés. Amikor tudatára ébredt, hogy leleplezték, szégyenében elvörösödött.

Ketten kapták rajta, egy férfi és egy nő. A férfi alig észrevehetően mosolygott, a nő rezzenéstelen arccal állt.

– Ho... hogyan? – dadogta Petra.

– Minden bizonnyal maga a *Morcos Mancini*. – A férfi mosolyogva az öböl irányába biccentett. – Így hívják a vitorlását. Vagy tévedek?

– Nem téved. – Petrát zavarában kiverte a víz, amikor az idegenekre nézett. A feltűnően fehér bőrű, bogárfekete szemű és ébenfekete hajú nő szépsége hűvös, mégis szenvedélyes volt, tekintetében a ragadozókra jellemző kifejezés ült. Nagyobb ellentétet keresve sem lehetett volna találni, mint ami a nő kifogástalan öltözéke és Petra hanyag ruházata között feszült. A nő jó ízlésről és jómódról árulkodó szövetkosztümjét az utolsó divat szerint szabták. Lekicsinylően nézett a lába előtt hasaló lányra.

A latinos külsejű, magas termetű, barna bőrű férfit Petra körülbelül harminc-egynéhány évesnek gondolta. Bármilyen ruha remekül mutatott volna rajta. A szürke zakó érvényre juttatta izmos felsőttestét, keskeny csípőjére és hosszú combjára ráfeszült a farmer. Térdig érő, puha bőrcsizmája nagyon sokba kerülhetett.

Akkor is nyilvánvaló lett volna, hogy csak ezé a nőé és férfié lehet az *Epoca*, ha az öbölben egész flotta horgonyzott volna.

A nő odafordult kísérőjéhez, és kényeskedő hangon, kasztíliai nyelvjárásban megkérdezte:

– Ki ez? És mit keres itt?

Petra idegesen leszedett a pulóveréről néhány rátapadt fűszálat, és felállt.

– A nevem Petra Castle – felelte. Magyarázattal tartozott ezeknek az embereknek, hiszen rajtakapták, hogy a hajójukat lesi. Hibátlan spanyolsággal folytatta: – Csak a sirályokat figyeltem. Nem akartam leskelődni.

– Kedves Castle kisasszony, senki nem feltételezne ilyesmit magáról – szólalt meg a férfi angolul, leplezetlen gúnnyal a hangjában.

Petra bosszúsan fölkapta a fejét. Közelebről szemügyre véve a férfit tartotta érdekesebbnek, noha a nő mintha egy divatlapból lépett volna ki. Hibátlan szépség, de hűvös, akár egy porcelánbaba. A férfi arca viszont rabul ejtette. Tekintete és érzéki szájának látványa megdobogtatta Petra szívét. Az ismeretlen mosolya elárulta, hogy tudatában van férfiasságának és a nők fölötti hatalmának. Szeme és sűrű, hullámos haja hollófekete volt. Igazából azonban orra tette egyénivé az arcát. Valószínűleg egyszer eltörhetett.

A férfiszépség és a nyersség különös keveréke megzavarta a lányt. Megremegett a térde, amikor az idegen szemébe nézett. Mosolya valami titkot rejtett, valami ősi erőt sugárzott, amitől a lány megborzongott.

Az elegáns nő türelmetlenül felsóhajtott. Alighanem megérezte, mi zajlik le Petrában.

A férfi kedvesen rámosolygott.

– Maga biztosan bátor kislány – szólalt meg enyhültebb hangon. – Nem keveset kockáztatott azzal, hogy idevitorlázott.

Petra elengedte füle mellett a kislány megszólítást.

– Akárcsak maguk – felelte kurtán.

– Téved! – A férfi hanglejtése jellegzetesen spanyol volt, de remekül, szinte hibátlanul beszélt az angolt. – Nekünk az áramlással szemben ötszáz lóerőnk van, míg maga ki van szolgáltatva a szél szeszélyeinek. Majdnem súrolta a sziklát. Figyeltük!

Petra egyre kellemetlenebbül érezte magát. Tehát ezek ketten pontosan látták, amint felmászott a szirtre, és a távcsövével alaposan megvizsgálta a hajójukat.

– Gyakran járok ide, hogy megfigyeljem a szigeten fészkelő madarakat – magyarázta spanyolul. – Tisztában vagyok a veszélyekkel.

– Valóban? – vont a szemöldökét a férfi, mint akinek tetszik, amit hall. Petra utálta ezt a fajta gúnyt.

– Valóban! – vágta rá. – Sajnálom, ha megzavartam magukat. Engedelmmükkel, most viszont elsétálnék a szirtnek felé.

– Itt nem jut tovább! – szólt rá a férfi parancsoláshoz szokott hangon. – A legutóbbi eső teljesen elmosta az ösvényt.

Petra tétovázott. Nemrég valóban nagy felhőszakadás volt. Még Mallorcán is járhatatlanná vált néhány út.

– Éppen arról jövünk – folytatta a férfi angolul, és láthatóan szórakoztatta, hogy Petra nem hisz neki. – Nagyon veszélyes. Nem engedem föl.

– Jól beszélem a nyelvüket – fordult hozzá Petra spanyolul. – Majdnem olyan jól, mint maga az angolt. Egyébként nem tartok igényt a gondoskodására.

– Rendben van – felelte a férfi spanyolra váltva. – Akkor az enyém helyett legyezzessük a maga hiúságát azzal, hogy használja kiváló nyelvtudását!

A kosztümös nő, aki eddig hallgatott, és mozdulatlan arccal felváltva hol a lányt, hol a férfit figyelte, most türelmetlenül megszólalt:

– Menjünk már, Tomas!

Petrának eszébe jutott a pezsgő. A gyöngyöző italon kívül alighanem más, érzéki örömeket is tartogat a pár számára az *Epoca*.

– Kíváncsi vagyok – mondta a nőnek a férfi, és közben nem vette le a szemét Petráról. – Kíváncsi vagyok Petra Castle-ra, aki egyedül kivitorlázik ide, hogy megfigyelje a madarakat, és aki pontosan tudja, milyen veszélyek leselkednek rá. Különben sem mutatkoztunk még be egymásnak. Castle kisasszony, engedje meg, hogy bemutassam magának Cristina Colomot. Cristina, ez itt Petra Castle. Az én nevem pedig Tomas Torres.

A férfi a kezét nyújtotta, és könnyed meghajlással kezét csókolt Petrának. A lány érezte, hogy elvörösödik.

Cristina Colom ebben a pillanatban felkacagott. Ez a megnyilvánulása őszinte volt, nem hatott színlelésnek.

Hát persze, gondolta Petra, az ő helyében én is nevetnék magamon. Egy kócos, farmeros-pulóveres, fiatal lány megbabonázva bámulja ezt a rendkívüli férfit, aki tréfából kezét csókol neki.

Hirtelen elkapta a kezét. Gyűlölte, ha kigúnyolták.

– Mi olyan mulatságos? – érdeklődött hűvösen.

– Az arckifejezése – felelte nevetve a nő. – Látszik, hogy nem szokott hozzá a kézcsókhoz.

Valószínűleg Tomas Torres is remekül szórakozott, de ő legalább jól palástolta.

– Régimódi szokásaim vannak – jegyezte meg könnyedén. Mintha megsejtette volna, mit érez Petra, hozzátette: – Nem akartam megbántani!

– Nem vagyok megbántva! – válaszolta Petra fagyosan, és heves mozdulattal megigazította a pulóverét.

Tomas Torres a piros pulóver alatt domborodó kebleket nézte. A férfi nem is titkolta érdeklődését. Elismerően végigmérte a lányt, aztán egyenesen a szemébe nézett. Kihívás és megkívánás tükröződött a tekintetében.

Petra zavartan félrefordult.

– Milyen gyakran jár ide? – kérdezte Torres.

– Amikor csak kedvem tartja – felelt Petra hűvösen.

– Amikor csak kedve tartja? – ismételte meg a mondatot gúnyosan a nő. – Hát ez jó! Úgy beszél, mintha magáé lenne a sziget, nem pedig Tomasé!

Petra elgondolkodva nézte a férfit. Tomas Torres! Megdobbant a szíve, amikor rájött, ki áll előtte. És éppen ő, aki azt hitte magáról, hogy sokat tud Sa Virgenről, éppen ő nem jött rá, kivel beszél. Ha ez a férfi Tomas, akkor valóban övé a sziget. Akkor ő áll a Proyecto Virgen S.A. mögött. A részvénytársaság óriási felháborodást váltott ki a természetkedvelők körében a sziget fejlesztési tervével.

– Szóval maga Tomas Torres! – Felsőhajtott, és érezte, hogy lassan elönti az indulat. – Bocsásson meg, hogy nem jöttem rá hamarabb, mekkora megtiszteltetés jutott osztályrészemül! – folytatta hűvösen. – Maga alighanem meglehetősen tart az emberektől, Señor Torres!

– Vigyázok a magánéletemre – helyesbített a férfi. – Ez nem ugyanaz.

- Mindenesetre nem szívesen mutatkozik a nyilvánosság előtt.
- Miért mondja ezt? – kérdezte nyugodtan Torres.
- Meg sem tudnám számolni, hány gyűlést tartottak már Sa Virgen ügyében. Magát mindegyikre személyesen meghívták, de egyikén sem jelent meg.
- Ó! – biggyesztette le a száját megvetően a nő. – Tehát maga is azokhoz a pusztítani vágyó, dühödt megszállottakhoz tartozik, akik annyi bajt kevernek?
- Nem vagyok megszállott, csak szeretném, ha megőriznénk a természetet – fortyant fel Petra.
- Inkább Señor Torresnek lehetne a szemére vetni, hogy pusztítani akar.
- Nem csak nekem! – Tomas Torres dühbe gurult. – Tavaly nyáron a maga úgynevezett környezetvédői gyűlést rendeztek ezen a szigeten. Ez az összejövétel többet ártott az itteni élővilágnak, mint az elmúlt ezer évben az összes természeti csapás együttléve.
- Kicsit talán melléfogtak – vélekedett Petra nem túl nagy meggyőződéssel. Szerencsére nem vett részt abban a szégyenteljes megmozdulásban.
- A Sa Virgenről tervezett vita odacsalogatott egy rakás őrültet, akiket képtelenség volt kordában tartani. Az *El a kezekkel Sa Virgentől!* elnevezésű, jó szándékú megmozdulás teljes kudarccal végződött.
- Kicsit talán melléfogtak? – hüledezett a férfi. – Tábortüzeket gyújtottak, szemeteltek, úgy viselkedtek, mint a vadak. Biztosíthatom, Castle kisasszony, egyáltalán nem volt épületes látvány!
- Undorító volt! – tette hozzá a nő.
- Azoknak az embereknek a viselkedése még mindig semmi ahhoz képest, amit maga akar Sa Virgennel művelni! – dühösködött Petra. Szeme haragoszölden villant Torresre. – Botrányos, amit maga tervez ezzel a szigettel!
- Bátorkodnám megkérdezni, vajon mi jogosítja föl kegyedet, hogy kioktasson, mit tegyek a tulajdonommal, és mit ne?
- Kihasznlom az alkalmat, mert maga soha nem áll ki szemtől szemben azokkal, akik bírálják
- harciaskodott tovább a lány. – Ügyvédek és szóvivők mögé bújik, akik gondoskodnak arról, hogy maga meg se hallja az érveinket.
- Remekül tájékoztatnak – türelmetlenkedett a sziget tulajdonosa. – Az újságokat is mindig elolvasom. Ami pedig a gyűléseket illeti, ugyan miért mennék oda? Tűrjem, hogy tudatlan emberek sértegensenek?
- Nem is tudatlanok! – Petra nem hagyta magát megfélemlíteni, bár a férfi vagy tíz évvel idősebb, jóval gazdagabb és tekintélyesebb volt nála. – Sa Virgen védelmezői sorában ott van a Földközi-tenger vidékének több nemzetközileg elismert madárszakértője és tudósa is. Nem vet magára túl jó fényt, hogy tudatlannak nevezi őket.
- Sa Virgen az enyém – folytatta Torres, mintha meg sem hallotta volna a lány szavait. – Ugyan miért számolnék be bárkinek arról, mit csinállok vele?
- Petrának ettől a pökhendiségtől egy másodpercre elakadt a szava.
- Ettől még nem maga az isten! – mondta végül.
- De maga sem! – válaszolta a férfi jeges pillantás kíséretében.
- Miért hagyod, hogy így beszéljen veled? – háborodott föl Cristina. – Semmi értelme, hogy vitatkozz ezzel a lánnyal. Még csak nem is spanyol! Miért állsz le vele?
- Mert értelmesnek látszik – mosolyodott el Torres –, bár a modora valóban hagy némi kívánnivalót maga után – mondta, és mélyen a lány szemébe nézett. – Kiválóan beszél spanyolul, Petra. Feltételezem, hogy maga Tom Castle lánya.
- Az vagyok! – válaszolt a lány némi rossz érzéssel. – Honnan tudja?
- Az apja sikeres író. Mallorcán mindenki ismeri. Tudja, hogy maga egyedül vitorlázgat a Cala Víborába?
- A családom megbízik bennem. Már említettem magának, hogy gyakran járok ide. – Petra kihívóan felnézett a férfira. – Feltételezem, most felszólít, hogy hagyjam el a birtokát.
- Ugyan! – nevetett Torres kedvesen. – Mindig szívesen fogadom a látogatókat Sa Virgennen, különösen akkor, ha nem károsítják a természetet.

Petrát feldühítette ez a képmutatás. – És mi a helyzet a helikopterekkel, amelyek a maga gazdag természetimádóit a kacsalábon forgó új lakosztályaikhoz repítik?

– Kevesebbet ártanak a környezetnek, mint a maga úgynevezett környezetvédői. – Torrest szemmel láthatóan bosszantotta, hogy Petra nem veszi észre, mennyire szeretné végre befejezni a vitát.

– Gyere már, Tomas! – sürgette Cristina. – Ne is törődj ezzel a bolond lánnyal! Menjünk vissza!

Petra nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni. Valószínűleg soha vissza nem térő alkalom, hogy személyesen és kendőzetlenül elmondja a véleményét Tomas Torresnek.

– Mit gondolsz, mennyi idő alatt üldözik el a helikopterei és a terepjárói a sólymokat? Azt is tudnia kell, hogy ezen a szigeten él még néhány különleges teknősbéka. Ahhoz mit szólna majd, ha néhány tudatlan vendég feltúrja a partot a tojásaikért, hogy magukkal vigyenek egy kis emléket Bostonba, Manchesterbe vagy Oslóba...

– Castle kisasszony...

– Semmit nem érez a sziget iránt? – csattant föl a lány. – Sa Virgen tulajdonosaként nem éppen a maga kötelessége lenne, hogy megvédje, ahelyett hogy tönkretenné?

– Gondolja meg, mit beszél!

– Ugye ez megdöbbeneti? – folytatta Petra keserűen. – Nagyon helyes. Pusztán az, hogy sok pénze van, és megvásárolta a szigetet, még nem jogosítja föl arra, hogy tönkre is tegye!

– Sa Virgen ezer éve a Torreseké – válaszolta a férfi megvetően. – Csodálom, hogy ezt nem tudta, miközben azt állítja, jó ismerője a szigetnek.

A spanyolok meg az ő büszkeségük! – gúnyolódott magában Petra.

– Ne térjen el a tárgytól! Ha megépítteti az üdülőfalut, akkor végérvényesen megsemmisít egy természeti ritkaságot.

A férfi arckifejezése elkomorult.

– Azt hittem, magában pislákol az értelem szikrája, de éppen úgy beszél, ahogyan azok az állítólagos környezetvédők. Maga gyakran jön Sa Virgenre, másokat azonban szeretne ettől visszatartani. Nem önzés ez?

– Mások talán nem viselkednének úgy, ahogyan én.

– Látszik, hogy maga még túl fiatal.

– Ahhoz már nem vagyok fiatal, hogy helyes és helytelen között különbséget tegyek – háborodott föl Petra. – Meg akarom akadályozni, hogy Sa Virgengen építkezzenek, és a berregő helikopterek megzavarják a sziget élővilágának egyensúlyát.

– A helikopterek nem borítják föl Sa Virgengen az élővilág egyensúlyát – felelte kimérten Torres.

– A sólymokat és a többi állatot cseppet sem zavarja a zajuk.

– Amire magának persze bizonyítékai vannak!

– Igen! – nézett bele a lány szemébe Torres hidegen. – A leszállópályát ugyanis a sziget túlsó felére építjük, jó messze a sólymok költőhelyétől. És csak hetente egyszer jönne a szigetre a helikopter.

– Hetente egy alkalom is éppen elég ahhoz, hogy...

– Térjünk csak vissza azokra, akik állítólag tönkretennék a szigetet! – vágott közbe a férfi. – Hogy jut eszébe ilyen ostobaság? A vendégeim kivétel nélkül természetszerető emberek lennének, akik megengedhetik maguknak, hogy sokat fizessenek a nyaralásukért. Nem vademberek hordájáról van szó!

– Te jó ég! – ingatta a fejét Petra. – Sajnálom magát. Valóban azt hiszi, hogy a gazdagok jobban szeretik a természetet, mint a szegények?

A férfi lassan kijött a béketúrésból.

– Meggyőződésem szerint azok, akik sok pénzt fizetnek azért, hogy itt nyaralhassanak, kevesebb kárt okoznak a szigeten, mint a hívatlan látogatók.

A célzásra Petra elvörösödött a dühtől.

– Nincsenek kitéve táblák, amelyek megtiltanák az egyszerű földi halandóknak, hogy betegyék a lábukat a szigetre. Bizonyára ez is megváltozik majd.

– Vigyázni fogok, hogy bizonyos létszámot ne haladjon meg a látogatók száma, ha erre gondolt – felelt Torres barátságatlanul. – Különbén tényleg megbomlana a sziget élővilágának egyensúlya. Petra gúnyosan elmosolyodott.

– Szerencsére vannak olyanok, akik szembeszállnak magával. Majd kiderül, megépítheti-e az üdülőfaluját.

– Ezt fenyegetésnek vegyem, Castle kisasszony?

– Maga éppen olyan jól tudja, mint én, hogy komoly ellenállás tapasztalható a terveivel szemben. Egy hónap múlva nyilvános vita lesz Palmában, és reméljük, hogy felrázhatjuk a közvéleményt. A környezetvédelmi minisztérium is képviselteti magát. Tudom, hogy maga is kapott meghívót. Remélem, találkozunk!

– A képviselőmet küldöm el, akárcsak a tisztelt környezetvédelmi miniszter úr.

– Hát persze, a képviselőjét! Lefogadtam volna. Valószínűleg az egyik ügyvédjét. Személyesen fél eljönni.

– Maga tényleg bolond, Castle kisasszony! – Cristina Colom nem dühöngött, inkább csak csodálkozott. – Hogy beszélhet így...

A lány figyelemre sem méltatta.

– Vagy túlságosan gyengék az érvei? Nem állnák ki a próbát? Ezért nem mer megjelenni a nyilvánosság előtt?

Tomas Torres dühösen méregette, de nagy lehetett az önuralma, mert nem válaszolt a támadásra. Nem látszott rajta, bosszantja vagy szórakoztatja a lány harciassága.

– Maga bizonyos értelemben nagyon tapasztalatlan, de angolul és spanyolul is remekül forgatja a szót.

– Valamint németül, franciául és svédül! – közölte a lány hetykén.

A férfi felnevetett, kivillant kifogástalanul fehér fogsora.

– Istennek legyen hála ezért a kis hiúságért! – jegyezte meg kedvesen. – Már kezdtem kételkedni abban, hogy vannak emberi érzései.

Nevetése leszerelte Petrát. Kis híján már felrobbant az indulattól, arca a vita hevében falfehérré vált. Érthetetlen okokból egyik pillanatról a másikra elpárolgott a haragja. Rádöbrent, hogy igencsak pimaszul viselkedett.

– Tomas, tényleg menjünk! – szólt oda a férfinak Cristina Colom vészjósló nyugalommal. – Tudom, hogy a kislány helyes és szórakoztató, de már éppen elég időt elfecséreltünk rá. Jössz, vagy nem?

Tomas némán figyelte a lányt. Ha azok közül a fiúk közül való lett volna, akik a kegyeiért versengtek, Petra pontosan értette volna, mit mond Torres tekintete. Ilyen férfival azonban még nem találkozott, és leginkább ettől jött zavarba.

Hirtelen elgyengült, legszívesebben leült volna a földre, és néhány percre behunyta volna a szemét.

– Igazad van, kedvesem! Menjünk! – Torres megfordult, és elindult lefelé a sziklás ösvényen.

Petra kénytelen-kelletlen követte őket. Ezúttal nem tanulmányozhatta ugyan a természetet, mégis igen érdekes volt a mai kirándulás.

Véletlenül úgy alakult, hogy hirtelen Torres mellett találta magát. Cristina néhány lépéssel előttük haladt.

– Adja át szívélyes üdvözlőmet az édesapjának! – szólalt meg a férfi könnyedén, mintha csak egy étteremben ülnének, és nem bocsátkoztak volna az imént, fent a szirten heves szóváltásba.

– Átadom... – Petrának nem volt több mondanivalója. Csodálkoznak majd a többiek a környezetvédő csoportban, ha elmeséli nekik, hogy személyesen Tomas Torresszel találkozott Sa Virgen szigetén.

A visszaúton Torres könnyedén társalgott, Petra alig szólalt meg, Cristina Colom pedig mogorván hallgatott. Amikor leértek a partra, a nő arca megint rezzenéstelen volt, mintha álarcot viselne. Búcsúzáskor a hangja is kifejezéstelenül kongott.

Petra ösztönösen megérezte, hogy ellenséget szerzett magának.

– Vigyázzon hazafelé a sziklákra! Legyen óvatos! – Torres elkísérte a lányt a gumicsónakig, és segítette a könnyű járművet a vízbe vontatni.

Mielőtt Petra tiltakozhatott volna, a férfi könnyedén fölemelte, mintha tollpíhét kapna föl.

Jaj, milyen tehetetlen vagyok! – futott át Petra agyán, és elpirult.

Torres a sekély vízben egészen a csónakig vitte, és beleejtette a lányt. A csónak veszélyesen imbolyogni kezdett. Petra gonosz kis szikrákat vélt felfedezni a férfi szemében.

– Bármikor idejöhét, amikor kedve tartja – mondta Torres búcsúzóul. – Senki nem fogja megakadályozni.

Petra visszaevezett a vitorlásához. Égett a bőre, ahol Tomas megérintette, szíve a torkában dobogott. Az izgalomtól elhagyta az ereje. A hajón pihent kicsit, hogy újult erővel fölvehesse a harcot a zátonyokkal.

A fedélzetről követte a tekintetével, ahogy a sziget tulajdonosa kigázol a partra. Nem fordult hátra. Micsoda férfi! Petra még soha nem találkozott hozzá hasonlóval. Függetlenül attól, hogy Sa Virgennel kapcsolatban kinek van igaza, Tomas Torres rendkívüli egyéniség.

Mire vitorlát bontott, megnyugodott. A szürke jacht felé nézett, s meglátta Torrest és Cristinát a fedélzeten. Mindketten őt figyelték. Úgy tűnt, egyelőre nem akarnak elhajózni. Arra várnak, hogy ő végre elinduljon.

Némi keserűséggel állapította meg, hogy azok ketten biztosan szeretkezni fognak a kabinban, mihelyst ő végre eltűnt a láthatárról.

Összeszorított foggal az előtte álló feladatra összpontosított. Mielőtt megkerülte volna az utolsó sziklát, még egyszer visszanézett. Torres egyedül állt a fedélzeten, és integetett neki.

Csak röviden válaszolt az üdvözlésre, aztán visszavitorlázott a Palmai-öbölbe.

2. FEJEZET

– Tényleg azt mondta, hogy tetszenek neki a könyveim? – kérdezte Tom Castle, és nagy szeletet vágott magának a vasárnapi sültből. – Angolul vagy spanyol fordításban olvasta őket?

– Ezt nem említette.

– Márpedig nagy a különbség. A fordítás nem adja vissza tökéletesen a nyelvi csattanókat.

– Remélem, rendesen viselkedtél – szólt közbe Petra édesanyja. – Ha arról a szigetről van szó, nagyon bántó tudsz lenni. Különben is, micsoda felelőtlen vakmerőség, hogy egyedül a Cala Víborába hajózol! Miről beszélgettetek?

– Megmondtam neki, hogy gyalázatosnak tartom a tervét.

– Na de Petra!

– Szerintem jól tette – vetett James bátorító pillantást a hűgára. – Valószínűleg megrázó élményt jelentett Tomas Torresnek, hogy végre valaki megmondta neki a véleményét.

– Hát éppen ez az – folytatta Margaret Castle. – Petra nagyon nyers tud lenni, ha fontos neki valami. A spanyolok ezt nem mindig értik meg. Lehet, hogy megbántotta azt a férfit. Ha arra gondolok, hogy egy ilyen fontos ember, mint Tomas Torres, mindenkinek elmeséli, milyen bárdolatlan a lányunk...

– Ne túlozz, Margaret! Ahogy én Torrest ismerem, nem könnyű felhergelni – jegyezte meg Tom Castle.

– Szerintem sem – helyeselt James. – Bár abban igaza van anyának, hogy Petra néha nagyon makacs. Azokon az unalmas környezetvédelmi gyűléseken meglepően kifejlődött a vitakészsége. Valószínűleg emlékezetes napot szerzett Tomas Torresnek.

– Valakinek végre tennie kell valamit a környezetért – védekezett Petra. – Különben nemsokára nem lesz környezetünk, amiért tehetnénk valamit.

– Szívesen megnéztem volna a jachtját – vallotta be James. – Még inkább a barátnőjét.

– Szerencsére tudod, melyik a fontosabb – mosolyodott el az apjuk jókedvűen. A hűgánál majdnem öt évvel idősebb James Londonban dolgozott orvosként, de amikor csak tehetett, meglátogatta a családját Mallorcán. Ha otthon volt, jókedv és derű költözött a házba, így történt ezen a napfényes vasárnap délutánon is. Csak egyetlen családtag, Petra nővére hiányzott a terített asztal mellől. Helen egy spanyol férfihoz ment feleségül, és Barcelonában laktak már két éve, ahol jól menő üzletet vezettek.

Castle-ék már régóta Mallorcán éltek. Petra hétéves volt, amikor apja első regénye megjelent Angliában. Tom Castle annyit keresett ezen a könyvön, hogy feladhatta matematikatanári állását, és családjával Mallorcára költözhetett.

Azóta itt laktak, Palma egyik elővárosában, egy takaros kis villában. Bár nem vetette fel őket a pénz, Tom Castle népszerű szórakoztató regényei mindig eleget hoztak ahhoz, hogy a család gondtalanul élhessen a szerzői jogdíjakból.

Ebéd után Sa Virgenről beszélgettek. A lánynak hirtelen eszébe jutott, milyen szép férfi Tomas Torres. Vajon mit szólnának hozzá a családtagjai? Helen kivételével még mindannyian angolok voltak gondolkodásmódjukban és viselkedésükben. Idegen lenne nekik Torres.

Tomas a pénz, a hatalom és a szép nők világában él, saját szigete van, és ki tudja, mi mindene még. Elképesztően gazdag lehet. Valaki egyszer azt mondta, a gazdagok más emberek. Hát Tomas Torres valóban más! De nem csak nemzetisége és gazdagsága különbözteti meg Petra álmokat kergető bátyjától és száraz humorú apjától...

– Ha olyan gazdag, hogy vehet magának egy ilyen drága jachtot és még a jó ég tudja, mi mindent – elmélkedett Petra hangosan –, akkor miért akarja mindenáron megvalósítani a nagyratörő terveit? Valószínűleg telhetetlen.

James elnevette magát.

– Mindig jól jön egy-kétmillió, nem gondolod?
– Ha Sa Virgen az enyém lenne, soha nem tennék vele olyat, amivel kárt okoznék a szigetnek – jelentette ki Petra. – Akkor sem, ha szegény lennék, mint a templom egere.
– Furcsa – mosolyodott el James. – A mi családnevünk angolul kastélyt jelent, Torresé pedig valószínűleg a torreón, vagyis az erődtorony szóból származik. A középkori ellenségeskedések jutnak róla eszembe. Petra, bele ne szeress ebbe a férfiba! Nem túl jók az előjelek.
– Eszemben sincs, hogy beleszeressek – vágta rá Petra túl gyorsan.
– Akkor miért csak róla beszélsz már huszonnégy órája?
– Az a férfi az ellenségem! Környezetromboló!
– Vagy úgy! Én viszont úgy látom, kedveled az ilyen barna bőrű, veszélyes alakokat.
Petra zokon vette a szavait, bár tudta, hogy James csak ugratja. Végül mégis együtt nevetett a többiekkel.

A kávé után Tom Castle visszavonult a dolgozószobájába. Éppen új könyvet írt. Margaret felment a hálószobába egy kis délutáni szunyókálásra.

– Mi a terved délutánra, Petra? – érdeklődött James. – Megint eljönnek a rajongóid?
– Nem tudok róla. Miért kérded?
– Elmehetnénk kicsit vitorlázni.
– Nagyszerű! – ragyogott fel Petra szeme. – Mint régen?
– Mint régen. De nem megyünk Sa Virgenre. Szabadságon vagyok, pihenésre vágyom. Egy ilyen vasárnapi ebéd után képtelen lennék megbirkózni a Cala Víbora szikláival, Torresről nem is szólva...

Hétfő reggel Petra az irodájában ült. Gondolatai még mindig a tengeren és a hétvégén jártak.

Tizennyolc hónapja dolgozott a Gomila & Rodriguez cégnél. Szerette a munkáját. Ezt megelőzően két és fél évig egy nagy ingatlanügynökség alkalmazottja volt, de ott felmondott, mert nem akart részt venni Mallorca kíméletlen kizsákmányolásában. Tulajdonképpen akkor ébredt rá, milyen fontos a környezetvédelem, amikor látta, hogy Mallorca gyönyörű, ősi tengerpartjának egyre hosszabb szakaszát csúfítják el szállodákkal és lakóépületekkel.

Napról napra jobban gyűlölte a munkáját, és amikor felfedezte az újságban a Gomila & Rodriguez hirdetését, azonnal megragadta az alkalmat. Azóta sem bánta meg a döntését.

A Gomila & Rodriguez az egyik legtekintélyesebb ügyvédi irodának számított Palmában. Petrának sokkal többet kellett dolgoznia, mint az előző helyén, de azzal foglalkozhatott, ami érdekelt, és amihez tehetsége is volt. Leginkább a nyelvekhez értett. Helennel a sziget egyik legjobb iskolájába jártak, ahol franciát és spanyolt is tanultak. A szigeten beszélt katalán nyelvjárás a mindennapi élet során ragadt rá. Az ingatlanügynökségnél töltött évek alatt még ehhez jött a német és a svéd.

Minden nehézség nélkül váltogatta a nyelveket, ha úgy hozta a szükség, ezért hamarosan nélkülözhetetlenné vált a Gomila & Rodrigueznél, hiszen az ügyfélkör Mallorcán soknemzetiségű volt. Petra esti tanfolyamon szerette volna továbbfejleszteni olasztudását, de nemigen jutott hozzá, olyan kevés szabad ideje maradt. Minden szerdán eljárt például a környezetvédők gyűléseire, ahol a természet védelme iránt elkötelezett helybeliek és külföldiek találkoztak.

Amikor Petra szerda este odasietett a barátaihoz, észrevette, hogy kíváncsi tekintetek követik minden lépését.

Gábel Sánchez, aki szokásos helyén, egy nagy olajfestmény alatt ült a tanácsteremben, végül felvilágosította, minek köszönheti ezt az érdeklődést.

– Üdvöz légy, Szent Györgyi! Sikerült újabb sárkányokat ledöfnöd? Mint hallom, hőiesen védelmezed Sa Virgen becsületét, kerül, amibe kerül.

Mallorcán a hírek szélesebben terjedtek, ezért Petra nem csodálkozott, inkább csak mulatott a férfi szavain.

– Ki mesélte ezt neked?

– Ó, mindenki arról beszél, hogy felpofoztad Tomas Torrest a saját szigetén.